

слухачка магістратури за спеціальністю
«Адміністративний менеджмент»

(науковий керівник: к.е.н., доцент, доцент кафедри державного і
муниципального управління Велешук С.С.)

УДОСКОНАЛЕННЯ РОЗПОДІЛУ Й КООПЕРУВАННЯ УПРАВЛІНСЬКОЇ ПРАЦІ В РАМКАХ ПОКРАЩЕННЯ ЯКОСТІ НАДАННЯ ОСВІТНІХ ПОСЛУГ НА ФАКУЛЬТЕТСЬКОМУ РІВНІ

Покращення якості надання освітніх послуг на факультетському рівні, потребує забезпечення належного рівня розподілу й кооперування управлінської праці.

В рамках адаптації до Болонського процесу потребують удосконалення механізми модернізації системи контролю якості освіти. Як визначено у «Саламанському зверненні» (2001 р.), якість – це основоположна умова для визнання, для довіри, сумісності та привабливості в європейському просторі. «Берлінське комюніке» (2003 р.) визначає якість освіти як основу створення європейського простору [1]. Зважаючи на це, на сьогодні керівникам факультетів у процесі розподілу й кооперування управлінської праці важливо забезпечити повноту, системність моніторингу якості освіти в структурному підрозділі вищого навчального закладу. Якість і акредитація, які міцно пов'язані між собою, висувають перед вітчизняною системою ліцензування й акредитації нові завдання щодо використання європейських стандартів якості, і тому наша участь в європейській мережі з гарантування якості у вищій освіті (система ENQA) обов'язкова; контроль якості повинен зосередитися не тільки на контролі навчального процесу, кадрів, науково-методичного забезпечення, матеріальної бази тощо, а, в першу чергу, на контролі знань студентів і особливо випускників, визначаючи їхню компетентність і спроможність задовольняти вимоги ринку праці. тому акредитації підлягають не тільки навчальні заклади і спеціальності, але й окремі освітні програми [1].

На жаль, на сьогодні в теорії та практичній діяльності недостатньо уваги приділяється визначенню критеріїв якості вищої освіти, механізмам

застосування моніторингу якості освітніх послуг вищого навчального закладу.

Постійно діючий моніторинг ще не став постійною складовою системи професійної підготовки майбутніх фахівців [2, с. 45].

Моніторинг можна визначити як «постійне спостереження за яким-небудь процесом з метою виявлення його відповідності бажаному результату або вихідним пропозиціям – спостереження, оцінка і прогноз стану навколишнього середовища у зв'язку з діяльністю людини». Отже, моніторинг являє собою достатньо складне й неоднозначне явище. Він застосовується у різних сферах і з різноманітними цілями, але при цьому має загальні характеристики, властивості, риси, хоч існує і розвивається досить ізольовано в межах тієї чи іншої науки або галузі управління. Можна зазначити, що ступінь вивченості й інтенсивність використання його в різних сферах діяльності не рівнозначні. В цілому, моніторинг може розглядатися як: 1) спосіб дослідження реальності, що використовується в різних науках; 2) спосіб забезпечення сфери управління різноманітними видами діяльності через надання своєчасної й якісної інформації [2, с. 45].

Моніторинг реалізується за допомогою комплексу методів і чітко розроблених процедур. На відміну від контролю, який щороку спрямований на нові об'єкти, моніторинг спрямований на ті самі об'єкти й періодично повторюється. На відміну від загальноприйнятого розуміння контролю, освітній моніторинг представляє форму організації, збору, зберігання, обробки й поширення інформації про педагогічні системи, що забезпечує безперервне стеження за їхнім станом, а також дає можливість прогнозування розвитку педагогічних систем. Найхарактернішою рисою моніторингу є синхронність процесів спостереження і вимірювання, систематичне збирання фактів протягом певного проміжку часу. При цьому освітній моніторинг та педагогічна експертиза – взаємопов'язані управлінські технології оцінки та контролю. Результати моніторингових досліджень можуть бути основою для експертних висновків, а дані експертизи можуть стати приводом для початку моніторингових досліджень. Моніторинг в освіті – це система збору, обробки, зберігання і поширення інформації про освітню систему або окремі її елементи, яка орієнтована на інформаційне

забезпечення управління, дозволяє робити висновки про стан об'єкта у будь-який момент часу і дає прогноз його розвитку [3, с.85]. Воно легко конкретизується для окремих освітніх підсистем шляхом уточнення предмета моніторингу.

За своєю внутрішньою будовою моніторинг поєднує три важливі управлінські компоненти: аналіз, оцінку й прогнозування процесів в освіті; сукупність прийомів відстеження процесів в освіті; збір і обробку інформації з метою підготовки рекомендацій щодо розвитку досліджуваних процесів і внесення необхідних коректив. Моніторинг ґрунтується на цих компонентах, але не заміняє жодного з них, оскільки не може бути ні контролем, ні експертизою, ні системою інформаційного забезпечення. Без функціонування в навчальному закладі всіх цих напрямків діяльності організація моніторингу неможлива.

Для визначення показників внутрішнього моніторингу, які визначають якість освітнього процесу, нами проаналізувні ліцензійні умови надання освітніх послуг у сфері вищої освіти; державні вимоги до акредитації напряму підготовки, спеціальності та вищого навчального закладу; уніфіковані форми щорічних звітів ВНЗ; форми, за якими проводиться рейтингування вищих навчальних закладів; "Положення про кредитно-модульну систему у Тернопільському національному університеті"; "Положення про моніторинг якості вищої освіти у ТНЕУ" та низку інших нормативно-правових та організаційно-розпорядчих документів.

Так, основними завданнями моніторингу якості освіти на факультетському рівні, мають стати:

1. визначення системи критеріїв оцінювання якості надання освітніх послуг;
2. постійне відстеження результатів підвищення якості надання освітніх послуг або виявлення негативних відхилень;
3. прозорість та доступність інформації про якість надання освітніх послуг й її удосконалення;
4. збір необхідної інформації для прийняття управлінських рішень з питань удосконалення якості надання освітніх послуг.

Показниками факультетського (інститутського) рівня можуть слугувати: частка кафедр, які очолюють доктори наук, професори;

відповідність освіти, наукових спеціальностей та вчених звань викладачів до дисциплін, які вони читають; підвищення кваліфікації, стажування науково-педагогічних працівників; чисельність молодих учених; кількість науковців, що отримали гранти, премії, стипендії; відповідність аудиторного фонду до потреб факультету; оснащеність комп'ютерами, доступ до інтернету; наявність кабінетівсамостійної роботи; кількість проведених конференцій; результати атестаційного контролю; результати сесії; результати комплексного ректорського контролю залишкових знань студентів, які містять питання з інформаційних технологій, іноземної мови, професійно-орієнтованих та фундаментальних дисциплін.

Література:

1. Згуровський М. З. Болонський процес - структурна реформа вищої освіти на європейському просторі / М.З.Згуровський. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://euroosvita.net/?category=8&id=233>.

2. Анненкова І.П. Моніторинг якості освіти у ВНЗ / Анненкова І.П. // Вісник Одеського національного університету ім.І.І.Мечникова. – 2012. - № 1. – С. 45.

3. Майоров А.Н. Моніторинг в освіті. Книга 1 / А.Н.Майоров. – Спб. : Образование-Культура, 1998. – 344с.

ПИЛИПИШИН О.М.

слухач магістратури за спеціальністю

"Державна служба"

(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри державного і муніципального управління Дудкіна О.П.)

УПРАВЛІННЯ РЕСУРСАМИ ДЕРЖАВНОГО ОРГАНУ В ПРОЦЕСІ ФУНКЦІОНАЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Центри соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді – спеціальні заклади, уповноважені державою реалізувати соціальну політику шляхом проведення соціальної роботи з дітьми, молоддю та сім'ями. Центри